

Et Mindretal (B. Christensen og Leth):

Til Grund for det foreliggende Lovforslag ligger det Forslag til Lov om Fiskeriet i Danmark, der blev udarbejdet af den af Indenrigsministeriet under 31te Mai 1873 nedsatte Kommission, bestaaende af Regjerings Konsulent i Fiskerifager, Birkedommer Fiedler som Formand, Rådmand Høst af Skagen, Capitain H. G. Kruse af Korsør, Dr. phil. C. Lütken af København, Sognefoged Th. Gaj (Boersgaard) af Hårboe og Fisker S. Willumsen af Snekkersten.

Om nu end Regjeringsforslaget i flere og væsentlige Henseender indeholder Afvigelser fra Kommissionens, saa følger det dog dette i Hovedprinciperne, ligesom Ministeriet med Hensyn til disses Begrundelse hovedsageligt har henholdt sig til, hvad der er ytret i Kommissionens — Lovforslaget hostrykte — meget udførlige Betænkning og de til samme hørende Bilag.

Gjennemgaar man Kommissionsbetænkningen, vil man finde, at dennes ledende Hovedtanke i det Hele og Store er den, at en fortsat Mangel paa Lovgivningens Indgriben i Benyttelsen af Fiskeriet, navnlig ogsaa i Saltvandsfiskeriet, og dets vedblivende Overladelse som hidtil til Fiskernes uhindrede Benyttelse indeholder en paatværgende Fare for, at Fiskeriet efter forholdsvis kort Tids Forløb vil for lange Tider være udtømt, hvorved en vigtig Erhvervskilde vil være standset til Staaende saavel for den nærværende som for kommende Slægtled. Denne Betragtning, der under forskjellige Former og i forskjellige Forbindelser særdeles hyppigt vender tilbage i Betænkningen, har ført Kommissionen til det Standpunkt, som den selv stærkt betoner at „Bestemmelserne maa i det Hele blive hæmmende, indskrænkende og forbydende“, at det er en „Forbudslov“, der er nødvendig.

Mindretallet har ikke kunnet komme til anden Anskuelse, end at det langt fra er lykkes Kommissionen at føre noget hverken statistisk eller naturvidenskabeligt Bevis for, at dens Frygt for en betænkkelig Udtømmelse af navnlig det vigtige Saltvandsfiskeri er tilstrækkeligt begrundet; og uden et saadant Bevis tror Mindretallet ikke, at det kan forsvares at stride til at give en, som Kommissionen udtrykker sig, hæmmende, indskrænkende og forbydende Lov, der efter Mindretallets Formening, let vilde kunne udsætte for en ganske anden Fare, nemlig den, at kvæle en i de senere Aar frodigt ophlomsfrende Industri, som opmuntret, støttet og beskyttet paa den rette Maade synes ikke alene at maatte kunne afgive en rig Indtægtskilde for Landet i det Hele, men tillige at maatte kunne blive istand til at udbrede en forholdsvis langt større Velstand iblandt de ubemidlede stedlige Fiskere, der hidtil ved de gamle og forældede Fiskemaader ofte kun have havt et kummerligt og utilfredsstillende Erhverv.

Mindretallet skal nu gaa over til nærmere at omtale Hovedtrækkene i Kommissionens dels naturvidenskabelige, dels statistiske Begrundelse af den Opfattelse, som har ført til den lange Række af, hvad Kommissionen selv kalder „hæmmende, indskrænkende og forbydende“ Bestemmelser, hvorved den Bemærkning forudstikkes, at man ikke i Kommissionsbetænkningen finder en samlet, ordnet eller videnskabeligt behandlet Fremstilling af denne Side af Sagen, men at de samme vedrørende Bemærkninger saa at sige leilighedsvis under ofte tilbagevendende Gjentagelser ere strøede over hele Betænkningen, hvad der ikke letter Oversigten derover.

Foraaavdi man i Kommissionsbetænkningen kan finde Udtalelser som, „at det ikke er Hensigten med en Fiskerilov, at Frihedens Princip i den skal feire en Triumf“, og at Kommissionen gjerne indrømmer „Individets eller den personlige Frihed sit fulde Raaderum, saavdi det kan med Samfundsordenen; men den lader sig ikke ustrække til Frihed i Behandling af Naturen“, saa turde saadanne Sætninger mere betegnes som Stemmingsudtryk, end som værende af noget videnskabeligt Værd. Det Samme turde tilbøielig gjælde om Sætninger som, at „overhoved Mennesket har viist, at det formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, naar det alene vil gaa ud paa at bemægtige sig det Udbytte, der i Nutiden frembyder sig, uden at tænke paa at bevare Betingelserne for et fremtidigt“, at „det er overhoved let nok ved en voldsom og henfynsløs Indgriben at forstyrre Ligevægten i Naturens Husboldning“.

Ganske i Almindelighed nemlig kan det ikke fra et videnskabeligt Standpunkt retfærdiggjøres at paastaa, at Mennesket formaar at tilintetgjøre alle Naturens Hjælpekilder, eller at forstyrre Ligevægten i Naturens Husboldning, og medens det kan indrømmes, at enkelte Dyreformer, saasom Dronten, Spøen og Maarfuglen endog ere fuldstændig udryddede ved Menneskehaand, var det, der skulde bevises, for at retfærdiggjøre Kommissionens hæmmende, indskrænkende og forbydende Standpunkt lige overfor Benyttelsen af navnlig Havfiskeriet, at ogsaa en Udryddelse eller dog en betænkkelig Formindelse af de i økonomisk Henseende vigtige Fisk enten allerede er indtraadt eller med Tyde lader sig befrygte. Dette Bevis er ikke ført ved at henkaste Sætninger, der i den fremsatte Almindelighed ikke kunne kaldes rigtige, om de end efter Mindretallets Formening kunne finde nogen Anvendelse paa enkelte som særlige Undtagelser fremtrædende Forhold, navnlig paa de Arter af Fisk, der vandre fra Havet op i Ferskvand og kun kunne lege i dette sidste.

Mere specielt angiver Kommissionen Hovedgrundene for sit Standpunkt i Betænkningen Side 5, hvor det hedder: „Fiskeriet kan ødelægges paa forskjellige Maade, dels ved ligefrem Opfiskning